

felte Lande have kunnet forholde sig forskjellig, og det gjælder selvfølgelig allermindst om de Bestemmelser, som angaa, hvorledes Møntfoden skal være indrettet, derimod til en vis Grad om de Bestemmelser, som handle om Overgangen fra den gamle Møntfod til den nye. Det er derfor kun faa og mindre betydelige Vædringsforslag, som Udvalget har troet at burde stille. Det første af de stillede Vædringsforslag, som gaar ud paa, at i § 9, Linie 1—3, udgaa Ordene: „ligesom ogsaa de i Genhold til den med Kongerigerne Sverig og Norge i Stockholm afsluttede Møntkonvention af 18de December 1872 i disse tvende Riger prægede Mønter“, er i det Væsentlige at betragte som en Redaktion, idet denne Bestemmelse i Ufuldeligheden findes med andre Ord i § 4. — Det næste Vædringsforslag til § 10 angaar derimod Realiteten. 3die Stykke af § 10 lyder saaledes: „Naar Guldmøntene ved Slid have mistet over $\frac{1}{2}$ pCt. af den Vægt, som de efter § 3 skulle holde, ophøre de at være lovligt Betalingsmiddel mellem Mand og Mand, men vedblive at være gyldige for deres paalydende Værdi i Betalinger til Statskassen, de svenske og norske Guldmønter dog kun forsaavidt de ikke ved Slid have tabt over 2 pCt. i Vægt.“ Her foreslaar Udvalget, at Ordene: „de svenske og norske Guldmønter“ skulle udgaa, saa at denne Bestemmelse „forsaavidt de ikke ved Slid have tabt over 2 pCt. i Vægt“ ogsaa kommer til at gjælde om de danske. Den Forandring, Udvalget her foreslaar, vil ikke have stor praktisk Betydning i temmelig lang Tid; thi inden en Guldmønt ved en livlig Omloben har tabt 2 pCt. i sin Vægt, vil der i Almindelighed være gaaet et Lidsrum af 20 Aar. Naar det tillige er bestemt, at naar en Guldmønt har tabt $\frac{1}{2}$ pCt., maa den ikke udgives af Statskassen og ikke heller af andre offentlige Kasser eller af Nationalbanken, vil der være overordentlig ringe Sandsynlighed for, at en Guldmønt, som løber livlig omkring blandt Befolkningen, skal kunne komme til at tabe denne betydelige Differens mellem $\frac{1}{2}$ pCt. og 2 pCt. i sin Vægt, inden den kommer ind i Statskassen, og der er derfor meget ringe Sandsynlighed for, at der overhovedet vil flyde Tab deraf for nogen Privat. Men paa den anden Side er det ikke heldigt, at en saadan Bestemmelse opstilles som bindende og tvingende Regel. Vi have set fra England, hvad Følgen af en saadan Bestemmelse bliver. Den bliver, at naar en Mønt af en eller anden Grund har tabt betydelig i sin Vægt, over den halve pCt., som ikke maa overskrides i England, vedbliver den at løbe omkring i Befolkningen og holder sig borte fra de offentlige Kasser. Opfordringen til at lade den vedblive at kursere er derfor temmelig stor. Smidtidigt har Udvalget ikke fundet det rigtigt at afhjære private Personer, som have faaet undervægtige Mønter, fra at kunne faae Eksistning, og man kan i saa Henseende henvisse til den Re-

gel, som nu gjælder for Sølvmønter, der have lidt Beskadigelse ved Vold eller paa andre Maader, og ligeledes for falske Mønter. Finantsministeren faar hvert Aar paa Finantsloven Bemyndigelse til at anvende et vist mindre Beløb, saavidt jeg erindrer 300 Rd., naar de Vedkommende have været i god Tro og ikke have tilsidefat almindelig Forsigtighed ved Modtagelsen. Der eksisterer ikke nogen Lovforskrift herom, men det er en Sædvane, som har fundet Sted i alle de Aar, hvori vi have haft Finantsloven, og som vistnok skriver sig fra en tidligere Tid. Denne Bestemmelse er det fundet rigtig at optage i Loven, da der første Gang udkommer en dansk Møntlov; men den burde ogsaa udvides til saadanne Mønter, der ved Slid havde tabt saa meget i Vægt, at de ikke ere lovligt Betalingsmiddel overfor Statskassen. Naar en Mønt altsaa har tabt $\frac{1}{2}$ pCt. i Vægt, vil man ved at henvende sig til Finantsministeren kunne faae den ombyttet med fuldvægtige Mønter. Udvalget mener, at det er rigtigt at gaa noget forsigtigere frem fra Først af; thi dersom den Bestemmelse, som staar i Loven, blev ophøiet til Lov, vilde Følgen deraf blive, at den svenske og norske Guldmønt ikke vilde komme til at faae ganske lige Stilling med den danske. I Sverig og Norge skal der ifølge Konventionen ikke indrømmes dem nogen Ret til at faae Mønter, som have tabt over 2 pCt. i Vægt, ombyttede, og deraf vil Følgen blive, at man vil være varsom og ængstelig ved at modtage svenske og norske Mønter, hvormod man vil være hensynsløs ved at modtage danske; tillige kan man være usat for, at slidte danske Guldmønter blive ved at løbe omkring i Norge og Sverig, hvormod svenske og norske Guldmønter, der ere slidte ligesaa meget, ikke ville gaa længere i samme Land, idet man veed, at den danske Regjering er forpligtet til at indløse de slidte danske Mønter; dette er heller ikke heldigt. Altsaa baade for Danmarks Skyld og af Hensyn til svenske og norske Guldmønter, hvilke man jo ved Konventionen har onsket at stille lige med danske, maa det anses for at være hensigtsmæssigt, at denne Bestemmelse ikke gjøres til en udtryffeligg Forskrift, men indskrænkes til at være en Bemyndigelse for Finantsministeren, idet man da trygt kan overlade til Fremtiden at træffe de Bestemmelser, som vilde være fornødne i dette Forhold, da der som sagt i en længere Aarrække ikke vil blive Tale om Anvendelsen af en saadan Bestemmelse. Naar man imidlertid truffet den, vil man vanskeligt kunne komme bort fra den. — Det tredie Vædringsforslag gaar ud paa at fremskynde Overgangen fra Sølvmøntfoden til Guldmøntfoden. Regjeringen har allerede i saa Henseende foreslaaet, at den her loobestemte Regningsenhed skal anvendes i alle Statens, Nationalbankens og Kommunernes paa indenlandsk Mønt lydende Regnskaber og Udfærdigelser, og at dette skal ske fra det Tidspunkt, da